

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput LXIII. De Studentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

vinæ ampliùs Majestati uniretur, trahi sese certò compererint. Id quod tamen adeò ordinarium non est, præpedire ut possit, quin ista horum actuum eliciendorum lex generalis existat.

13. Totam diem huic animi collectioni insistent, directiones videlicet convenientes omnibus & singulis operibus suis præmittent, easque frequentibus aspirationibus, paucis verbis expressis, uti & Deo placendi desiderio, animabunt, atque vitam excitabunt.

14. Si quando fortassis infidelitate suâ in aliquam prolapsi fuerint noxam, mox illam quadam modicâ susceptâ pœnâ eluere conabuntur, interea dum Sacerdoti illam relegendi tempus expectabunt, aut certè à suo Directore, illâ ei humiliter expositâ, hujusmodi pœnam imponi sibi curabunt. Quisquis ista omnia exactè servare atque adimplere conatus fuerit, sperare certò poterit fore, ut ad finem usque in cœpto perseveret instituto.

CAPUT LXIII.

De Studentibus.

Nonnulli juniores Religiosi, ubi ad studia deputantur, persuasum sibi habent, usque ad id temporis in Religione omninò nihil sese addidicisse, atque jam nunc futurum, ut rara ac sublimia doceantur. Eâ ratione qui cogitant lumine destituti quæ Dei sunt, uti oportet, non æstimant, neque comprehendunt. Quod enim tam in Novitiatu, quàm in Seminar

nar

nario docentur, sola vera ac necessaria scientia est, cum id quod deinceps addiscere habent, accessio duntaxat atque additamentum longaque minoris esse momenti certò dignoscatur.

Nunquid vera ac necessaria scientia est cordis ac salutis, conversionis animæ ad Deum, orationis, mortificationis ac virtutum? Ea enim sunt, quæ sine periculo ignorare non quibant, ac sine quorum notitia vitam in Religione duxissent animale[m] ac vitiosam: cum scientia illa, quam expectant, sit humana, speculativa, atque ad animum à Deo potius abducendum, quam ad ipsum adducendum idonea. Huic ergo priorem semper anteponant omninò est necesse.

Interea Religio, postquam scientiâ Sanctorum in ipsis solidum jecit ædificii spiritualis fundamentum, etiam cupit, ut docti evadant, ac prædictis scientiarum, tam pro Ordinis fulcramento, quam sanctæ Ecclesiæ utilitate, ornamentum adjiciant. At huic studio aliâ ratione intendere non debent, quam æquè pura, atque æquè expeditâ intentione, ac quævis reliqua ab obedientia injuncta susceperere atque executi fuere negotia.

Porro pura intentio eorum non foret, si eò spectarent, ut, ubi ad novum hunc in Religione gradum procederent, in illo minus subjectionis & plus eis esset libertatis. Quod si studiis vacent, ut ingenio atque animo suo satisfaciant, vituperabilis *curiositas* est. Si studio suo hominum laudes atque excellentis ingenii existimationem aucupentur stulta *vanitas* est. Si Fratribus suis præstare conitantur, illis ut anteponantur, atque idcirco ægrè ferant, quod
 aliâ

De
 Oratione

alii ipsos antecendant, culpa *invidia* est, cuius rei coram Deo cum sint, hic studiis eorum nequaquam benedicet: atque omnis, quam acquirere poterunt, scientia citius aut serius in hac vita, ac fortassis etiam in perpetuum in altera in solam eorum redundabit verecundiam & confusionem.

S. Bernardus omnes istas perversas condemnat intentiones, docens, ut scientiam ne abutatur, opus esse, ut ea duntaxat addiscere studeamus, quæ, ut bene vivamus, ignorare non debemus, hoc est Theologiam, quæ est scientia eorum, quæ credere debemus per fidem, & re ipsa per bonos mores perficere. *Sunt*, inquit sanctus ac devotus hic Patet, *qui scire volunt, eo tantum sine, ut sciant, & turpis curiositas est. Et sunt, qui scire volunt, ut sciantur ipsi, & turpis vanitas est. Et sunt, qui scire volunt, ut scientiam suam vendant, v. g. pro pecunia, pro honoribus, & turpis questus est. Sed sunt, qui scire volunt, ut adificent, & charitas est, & item, qui scire volunt, ut edificentur, & prudentia est. Horum omnium ultimi duo non inveniuntur in abusione scientiæ, quippe qui ad hoc volunt scire, ut bene faciant: Nam intellectus bonus omnibus facientibus eum.* Serm. 36. in Cant.

Potissimum ergo studiis intendere debent Fratres nostri, ut Dei adimpleant voluntatem ac satis obedientiam faciant, successum divinam committentes providentiæ. Hac ratione æquale coram sua Majestate meritum erit illius, qui amplum, & illius, qui nullum facit in scientia progressum, si modò uterque fructuose impen-

impendere connititur tempus studendi, quod illi Religio permittit, idque faciat æquè puro incitamento impulsus.

Quidam non ignotus raræ virtutis Religiosus, qui ad percipiendos Dei in oratione afflatus, quàm scientias in studiis acquirendas capacior cùm esset, nihilominus haud minori, quam Confratres ipsius, assiduitate studiis, etsi exiguo intendebat eum profectu. Aliorum ergo non nemo familiaritùs ei dicebat: Nonne vides, quod è scriptis tuis intelligis omninò nihil? Ut quid ergò studendo tibi caput obtundis? Cui ille subridendo respondit: Frater charissime, non studeo equidem, ut doctusevadam, sed obedientiæ satis ut faciam.

S. Franciscus eâ ratione Fratres suos incumbere studiis voluit, ne ista spiritum in ipsis orationis præfocarent. Hoc est, ut ex ipsis studiis mentem ad Deum elevandi atque ipsum amandi occasionem arriperent. Quoniam committere nemo debet, eousque desiderium & oblectatio studiorum ipsi ut dominetur, ut desiderium & gustus Dei in ipso suffocetur.

Cùm è primis illius sociis nonnulli intellexissent, complures honoris gradu in Academiis tam Parisiensi quàm aliis in Europa jam tum insignitos, Ordini suo fuisse aggregatos, sanctum Fundatorem sciscitabantur, utrum voluntatis ipsius esset, ut Fratres illius studiis operam navarent, quibus ille respondit: *Mihi quidem placet, dum tamen Christi exemplo, qui magis orasse legitur, quàm legisse, orationis studium non omittant.* Indeque subjunxit: *Nec tantùm studeant, ut sciant, quali-*

De
Oratione

ter debeant loqui, sed ut audita faciant. & cum audita fecerint, aliis facienda proponant. Volo enim Fratres meos discipulos Evangelicos esse, sicq; in notitia veritatis proficere, quod in simplicitate puritatis conerescant. Opusculo S. Francisci.

S. Vincentius Ferrerius instruens Religiosum, qua ratione utiliter studere deberet, ait, opus esse illi, ut sæpiùs à libris abstractos oculos elevant ad Deum cum pace ac spiritus recollectione, ut ita ipsius Dei sibi spiritum attrahat. Atque istâ ratione oratio studio miscetur. Neque enim scientiam ullam possumus adipisci solâ nostrâ applicatione aut industriâ, sed dono & gratiâ Dei, qui in illa dispertienda liberalis est erga humiles & devotos ad ipsum confugientes, cum parcus sit in superbos ac præsumptuosos.

S. Thomas Aquinas & S. Bonaventura ingenuè confitebantur, orationis multò se, quàm studii beneficio doctiores evasisse; non quidem fortassis, quod scientiarum lumina illis fuissent sub ipsis precibus communicata, istæ enim distractiones fuissent, sed tum temporis merebantur, ut illa eis Deus, ubi opus haberent, infunderet.

Scientia illorum neque arida neque sterilis erat, sed cum quadam unctione & gustu Dei sapidissimo conjuncta. Sapientiam potiùs illam dixeris, quàm scientiam, quia omnes suas cognitiones in laudes Dei ac devotionis argumentum convertebant. Quantumvis speculativæ adeoque minùs ad illis ex seipsis conferendam unctionem idoneæ illæ forent, ipsi ta-

men

men eas ad Deum referendo, suam in ipsis re-
periebant ædificationem, studiosius cavendo,
ne naturale ingenium in illis curiosius con-
quiesceret, aut ullas ab hominibus laudes ac-
ceptarent: sed solam Ecclesiæ utilitatem, fi-
dei Catholicæ fulcimentum, ac salutem anima-
rum magnâ sinceritate spectando.

Et verò haud ignoramus à divino Aposto-
lo D. Paulo fructum atque utilitatem studii
non constitui præcisè in scientiæ acquisitione,
sed in illius acquirendæ ac possidendæ ratio-
ne. *1. Cor. 8. 2.* *Si quis, inquit, se existimat scire aliquid,*
nondum cognovit, quemadmodum oporteat
eum scire. In quæ verba D. Bernardus ita
ait: *Hides, quomodo fructum & utilitatem*
scientiæ in modo sciendi constituit. Atque si
diceret, latis neutiquam esse, quod libros quis
pervolvât, quòd speculationibus intendat,
quòd ingenii acumine ac memoriæ polleat te-
nacitate, verùm rei caput in eo situm esse, ut
quis habeat unctiorem ac devotioris gustum,
quem Deus humilibus ac propriæ excellentiæ
minùs studiosis indulget. Sancti illi nunquam
studii vacabant, quin animum priùs ferven-
tius ad Deum elevassent, ac Spiritus sancti au-
xilium implorassent, cum proprio suo nullâ ra-
tione niterentur, atque idcirco cordis ipsorum
humilitas gratias atque illustrationes abundan-
tiores illis conciliabat.

Eorum igitur exemplo devotus Religiosus
studens studiis istam aut similem præmittere
directionem nunquam intermitteret. *Domine*
Deus meus, qui Rex es scientiarum di-

stri-

" sributor , ac Magister animorum , quibus
 " esse potest nihil, nisi quod tu illis donare vo-
 " lueris : Offero me divinæ Majestati tuæ,
 " omninò agnoscens meam quidquam addi-
 " scendi aut comprehendendi impotentiam,
 " nisi tuas tu gratias atque illustrationes im-
 " pertitus mihi fueris. Tantundem igitur il-
 " larum te humillimè oro , quantum tu vo-
 " lueris ac mihi ad meam conducere salutem
 " ac Religionis obsequium noveris : ex nunc
 " enim renuncio omni vanitati , propriæ exi-
 " stimationi aut præ reliquis meis Fratribus
 " prærogativæ, teque sincero corde rogo, illas
 " mihi ut deneges , si futurum prænosti , illis
 " quavis ratione ut utar , quæ tuæ sanctæ sit
 " contraria voluntati. Noli, quæso te, sperere,
 " ut eo studiis intendam ardore , ut rerum spi-
 " ritualium , illis longè potiorum ac præstan-
 " tiorum, gustum amittam : neque etiam so-
 " cordiâ meâ mei curam ut abjiciam. Tuam,
 " Virgo sacratissima, hîc opem quoq; imploro.
 " Et tu Angele Dei, qui custos es mei, cogita-
 " tionibus bonis me illustra ac memoriam me-
 " am ad aspirandum ad Deum sæpiùs excita.

Devotus Religiosus studens nequaquam
 satis habet, quod eâ ratione Deo studium suum
 obtulerit, verùm etiam singulis horæ quadran-
 tibus ad divinam Majestatem, vel simplici quo-
 dam amoris pleno obrutu , vel dilertè conce-
 ptis actibus, juxta quod interiùs dispositus ipse
 fuerit, aspirat.

Nonnulli ut in seipsis frequentem hanc Dei
 excitent recordationem , certis utuntur indu-
 striis ab ipsorum pio desiderio inventis, veluti

Tc ista

ista est, ut coram oculis suis supra mensam suam majusculis literis scripta habeant verba ista: *Maledicta Dei oblivio* aut aliam confimilem sententiam: aut ut coram habeant Christi in crucem suffixi, aut devotam quampiam Beatissimæ Virginis imaginem, cujus intuitu ad seiplos revocentur.

CAPUT LXIV.

Magni momenti monita pro Religioso studente, qui sub studiis suis spiritum devotionis conservare desiderat.

EXtracta sunt monita ista è duobus exercitiorum libellis à nostro V. Fratre Joanne à S. Sampson, ac discipulo ipsius V. P. Dominico à S. Alberto in gratiam eorum, qui fermè primi in Reformatione nostra studentes extiterent, compositis. Porro ad tria illa capita queunt reduci. Primi generis spectant ad interiorem ac particularem cujusque agendi rationem, alterius generis pertinent ad communes vitæ Regularis actiones, ac tertii denique ad munera officii Scholæ. Præstantissimi igitur isti Directores ita loquuntur.

Quantum attinet ad interiorem agendi rationem.

I.

SUppposito, Frater charissime, quod Deum gustaveris, quod in oratione ac mortificatione